

AMBER HAMILTON

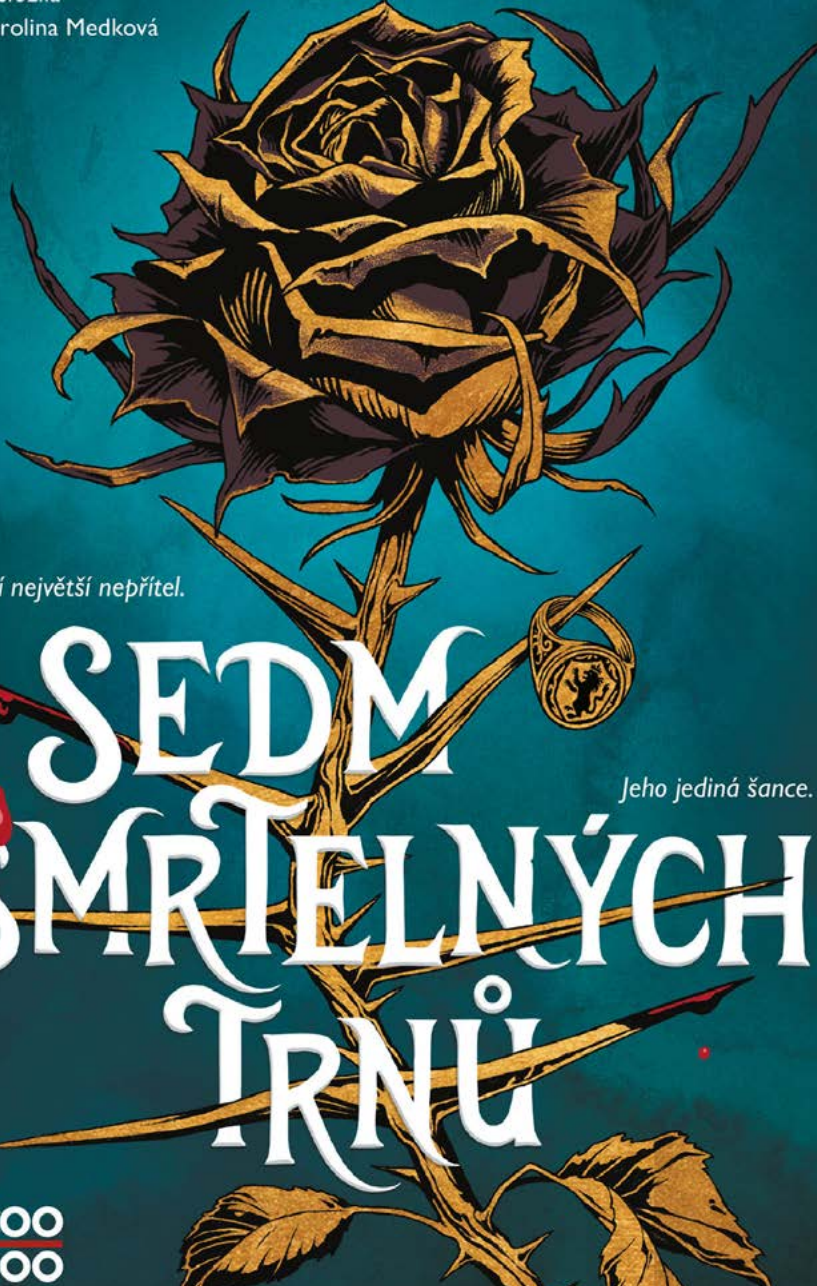
Přeložila

Karolina Medková

Její největší nepřítel.

Jeho jediná šance.

SEDM SMRTELNÝCH TRNŮ

COO
BOO

Sedm smrtelných trnů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.cooboo.cz

www.albatrosmedia.cz

Sedm smrtelných trnů

Amber Hamilton – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

SEDM
SMŘTELNÝCH
TRNŮ

AMBER HAMILTON

SEDM SMRTELNÝCH TRNŮ

PŘELOŽILA KAROLINA MEDKOVÁ

COO
BOO

Text copyright © 2025 by Amber Hamilton
Translation © Karolina Medková, 2026
Book design by John Candell

ISBN tištěné verze 978-80-267-4129-9
ISBN e-knihy 978-80-267-4130-5 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-267-4170-1 (1. zveřejnění, 2026) (ePUB)
ISBN e-knihy 978-80-267-4171-8 (1. zveřejnění, 2026) (MOBI)

Padouchům

Protože všichni jsme zlí v příbězích někoho jiného

PRVNÍ SMRTELNÝ TRN

Bylo nebylo, kdysi dávno, jednu zimu za války, kdy se z krvavého nebe snášely k zemi jako peříčka šupinky popela, seděla ve své zahradě královna a z černočerné hlíny rašily růže jako léze na kůži.

Královna lkala nad smrtí svého království ve své zahradě mezi růžemi a popelem, píchla se do prstu o trn růže a na zem dopadly tři kapky krve.

Šarlatová krev se vsákla do půdy a královna si pomyslela: „Kéž bych měla dítě tak strašlivé jako popel, tak nebezpečné jako krev a tak děsuplné jako moje růže.“

Nedlouho poté měla chlapečka. Nenarodil se, vypučel ze země, kde královna prolila svou krev, a byl tak zlovolný a prokletý jako půda, z níž se zrodil, s vlasy bílými jako popel, ústy rudými jako krev a srdcem černým jako sama smrt.

Říkalo se mu Roze a byl děsivější než kdokoliv jiný v celém království.

JEDNA

Princ Nabubřelec, Jeho královská Odpornost Roze Roquelart mi pocuchal i zbývající nervy.

Nenávist u mě není nic obvyklého, ale po letech, kdy jsem musela snášet, jak ostentativně dává najevo své bohatství a postavení, jeho šikanu i krutý úsměšek na jeho rtech, tak ho, Svatí odpustí, vskutku nenávidím. A necítím se kvůli tomu ani trochu provinile. Zaslouží si každický kousek mého opovržení.

Dnes například mučí nějakého nebohého prváka přímo na nádvoří, na místě, které kdysi naplňovala vůně čerstvě posečené trávy a zlatavý svit slunce. To ovšem bylo předtím, než jsem se narodila. Teď je to tu šedivé a ponuré stejně jako zbytek hradu – udusaná hliněná podlaha a nad námi se klene skleněný strop, který udržuje smrtelnou Mlhu, prokletí našeho království, mimo dosah všech studentů Vandenberghovy akademie.

Roze přinutil svou oběť, aby se obkročmo posadila na sochu gryfa uprostřed nádvoří. Studentík tam teď z plných plic kvílí školní hymnu, zcela nahý kromě ponožek. Okolo gryfa a jeho zostuzeného jezdce se na celé kolo chechtají ostatní studenti. Chudák kluk je ve tváři úplně rudý a v zimním chladu, který sem proniká, se třese.

A nikdo nic nedělá. Studentů je na nádvoří jako máku, opírají se o kamenné zdi hradu, posedávají na lavičkách s otevřenými učebnicemi nebo se smějí klukovi na gryfovi.

Vzdychnu si a zadívám se na Svatého Vafličku, mého osobního malého chrliče, který mi právě teď sedí jako věrný pes pozorně

u nohou. Je to sladouš. Cerise, moje nejlepší kamarádka, tvrdí, že vypadá jako špinavá utěrka, ale mně připadá rozkošný – vrásčitý od drápů až po tupý ocásek, s dvěma malými kly, které mu trčí z povislého spodního rtu, a stejnými dvěma rohy mezi ušiskama, a na zádech má ještě taková jako netopýří křídla. „Nikdo ho nezastaví,“ řeknu Vafličkovi, „je to jejich princ. Královna je děsí.“

Vaflička na mě zamrká.

„Když něco neudělám já, tak to neudělá nikdo.“

Vaflička si odfrkne, jako by přesně věděl, na co myslím, a rozhodně s tím, co chci udělat, nesouhlasí. Ale já musím. Znáám až příliš dobře bodavou bolest vyloučení, abych dopustila, že se to stane někomu jinému, když je v mé moci to zarazit.

Prvákův hlas se zlomí a ozve se výbuch smíchu. Už toho mám dost. Napochoduju na nádvoří a prodírám se davem. Vaflička je mi v patách.

„Tak dost!“ křičím přes hluk okolo. „Okamžitě ho nech slézt dolů!“

Zastavím se těsně před pódiem, na němž stojí princ Roze, takže se nade mnou nepříjemně tyčí. Jakmile mě spatří, ztuhne a zkříví obličej do úsměšku. Upře na mě své mrtvolné oči, takže připomíná spíš portrét než skutečnou lidskou bytost.

Ne, tak to úplně není. Je spíš jako socha, chladná, šedá a bez života. Zornice barvy roztříštěného skla. Vlasy jako sněhobílý popel. Všechny rysy jeho tváře jsou ostré a dokonalé – tak nádherné, že je obtížné se na něj dívat – jako by ho vytesal z mramoru nějaký obzvlášť vyšinutý sochař.

Na rukou má ty svoje černé rukavice, které nosí úplně pořád. Jednu z nich teď strčí do kapsy kalhot. V druhé ruce drží jasně červené jablko. Ve vylouhovaném světle nádvoří vypadá jablko jako jediná živá věc široko daleko.

Ta zatracená jablka. Je to neskutečně odporně snadný způsob, jak nám všem může princ strkat přímo před nosy svoje bohatství a postavení.

Mlha pokryla království už před skoro dvěma desetiletími, jedná se o oblaka hladového jedu, které na nás seslal náš nepřítel – království Castelle, aby nás zničil. Mlha zabíjí vše, co jí přijde do cesty – rostliny, zvířata, lidi. Přinutili celou naši říši, aby se uzavřela v hradu, kde jsme namačkaní vedle sebe jako zrníčka granátového jablka. Všechno, co zbylo z kdysi rozlehlých sadů aragojského venkova, je malý jabloňový háj v soukromých královských zahradách, uzavřený skleněným příklopem, který slouží pouze a jedině královské rodině. Na podzim jen zřídka vidím Roze bez nádherného zralého jablka v ruce v rukavici rudé jako krev. Je to nechutné.

Zatímco na mě shlíží, líně si ukousne.

„Sinclairová.“ Mé jméno vysloví pomalu, jako by si vychutnával každou slabiku. Roze je proslulý svou nevlídností, ale vůči mně cítí zuřivou nenávist – nejspíš proto, že jsem jediná, kdo odmítá snášet jeho příšerné chování. „Žádné dobré ráno, Vaše královská Jasnosti?“

Zavřu oči, zhluboka se nadechnu. Stará známá temnota číhá vzadu v mé mysli, ale už jsem měla mnoho času trénovat, abych ji udržela na uzdě.

Uklidni se.

Ovládej se.

Jsem ztělesněním vyrovnanosti, a až se nechám zlomit někým takovým, jako je Roze Roquelart, tak to bude opravdu temný den.

Mé stíny přicházejí, jen pokud nade mnou hněv, strach, nebo dokonce i nekontrolovatelná radost převzmou vládu. To se však nestalo už dlouhou dobu. Už poměrně mladá jsem se naučila sebekontroli. Musela jsem, protože být *meigou*, někým, kdo ovládá magii, znamená smrt. A že jsou moje emoce poslední dobou trochu... obtížnější zvládnout? No, tak je mi osmnáct, ne? Toto je můj poslední rok na akademii – dostávám se pod obrovský studijní i sociální tlak, a ještě mi k tomu všemu přidělává

bolení hlavy to, že jsem prefektkou, a tak musím dohlížet na nevhodné chování našeho drahého, milovaného prince.

„Nech ho odejít a vrať mu oblečení, nebo tě nahlásím děkance,“ oznámím nezúčastněně.

Koutek princových úst se krutě zvedne. „Ale no tak, Sinclairová, je to jen legrádka. Stará dobrá šikana. A jemu to nevadí, že je to tak, ehm –“ otočí se k prvákovi.

„Johnson,“ zamumlá kluk sklíčeně.

Princ Roze se uchechtne, pohlédne na nahatého chlapce a studenti okolo gryfa se ušklíbnou. „Každý má rád kapku ironie, ne, Sinclairová?“

Probodávám ho pohledem. „Nech ho jít. *Hned*.“ Hlas se mi podaří udržet klidný, ale dýchám prudčeji. Cítím, jak mě svrbí konečky prstů – moje stíny žadoní, abych je vypustila.

Princův výraz se mávnutím proutku promění z nenuceného pobavení na pronikavou bezcitnost. Srdce mi buší, zatímco mu zírám do nehybných očí.

Uklidni se.

Ovládej se.

Nedovol mu, aby tě ovlivňoval.

Roze seskočí z pódia – přímo přede mě. Nachází se teď v mém osobním prostoru a tyčí se nade mnou jako věž plná arogance. Znovu si ukousne z jablka. Na tvář mi dopadne sprška čerstvé, sladce vonící jablečné dužiny, až sebou trhnu.

Princ polkne a ohryzek, na němž mu rozprostírá svá podivná křídla lišaj smrtihlav, se mu zhoupne. To tetování je jedna ze dvou věcí, které na jeho vzhledu vypadají alespoň vzdáleně živě. Tou druhou je náušnice v podobě černé růže, kterou má v levém uchu – nejspíš je to jen narcistní odkaz k jeho jménu. Avšak tyto symboly života, lišaj a růže, prudce kontrastují s jeho bezcitným očima a chladem jeho rysů, takže o to víc působí jako mrtvola.

„Proč tohle děláš, Sinclairová? Proč sis vzala za své, že všudcky zkazíš veškerou zábavu?“

Vyzývavě zvednu bradu. „Ty si myslíš, že kazím zábavu, a já si myslím, že jsi slizký arogantní hajzlík. Bez ohledu na to ale zkrátka porušuješ pravidla.“

„Pravidla,“ zamumlá a očima mi přejíždí po obličejí. „Nepředstírej, že ti jde o pravidla. Jde ti o kontrolu. Jen to přiznej, Sinclairová. Jsi tak nudná, že bys nepoznala legraci, ani kdyby před tebou tancovala nahatá. Jsi ubohá trapka. Sama žádnou zábavu nemáš, a tak kazíš tu mou.“

Ubohá trapka. Ta slova mě sežehnou a hrud' se mi sevře. Na zlomek vteřiny ucítím, jak mi z konečku prstu vyklouzl pramínek stínu. Nepotřebuju ani celý nádech, abych vše dostala pod kontrolu a ukryla ruku do sukně... jenže zachytím princův pohled, kterým po mé ruce střelil, než se jím vrátil zase k mému obličejí.

Skoro se bojím, že něco viděl, ale jeho výraz se ani trochu nezmění. Rychle obrátím pozornost zpět k naší hádce. „Věřte mi, *Vaše Jasnosti*, že zkazit vás víc nejspíš není v mých silách.“

Studenti za námi se zachichotají a Rozeův výraz zhrubne. Odhodí jablko na zem, jen napůl snědené, a já sebou nad tím plýtváním trhnu.

„Prý jsi něco jako génius, Sinclairová, ale zjevně nemáš příliš rozumu, když si myslíš, že se mnou můžeš mluvit takhle.“

Udělá ke mně ještě jeden krok, nakloní se a jeho dokonale vykrojené rty se ušklíbnou. Pak se ústy přesune těsně k mému uchu. Cítím jeho chladný dech na tváři, cítím z něj kořeněnou vůni zimy a jablečné šťávy. Na pažích mi naskočí husí kůže. Ruce schované v sukni sevru v pěst.

Hlasem tak tichým, že ho slyším jen já, zašeptá: „Měla bys být opatrnější. Zejména teď, když vím, co jsi zač.“ A poté vydechne poslední slovo, z něž se mi krev promění v oheň. „*Čarodějnice.*“

Poslední zbytky mého sebeovládání mi proklouznou mezi prsty.

Uhodím ho.

DVA

„Violo!“ Někdo zakřičí moje jméno, ale přes zvonění v uších ho sotva slyším.

Princ Roze leží na zemi jako žába a v naprostém šoku na mě zírá, zatímco Vaflička mu útočí na nohu, vrčí a sliní. Rozeovi teče z nosu krev – důkaz, že je alespoň *maličko* taky člověk. Měla bych být zděšená tím, co jsem udělala. Ale nejsem. Vlastně se cítím zatraceně dobře.

Klouby na ruce, kterou jsem mu uštědřila tu ránu, mě pálí. Dav lidí okolo nevnímám, vidím jen Rozeovy rozzuřené oči, stříbrné a ostré jako bajonety. Neslyším ani křik – jen vlastní bušící srdce, zatímco si protahuju prsty, do nichž se mi tlačí stíny. Princ na mě jen dál zírá.

Když mě někdo popadne za rameno, zamrkám a proberu se. Pohled se mi rozjasní. Stíny zmizí.

„Vi, jsi v pořádku?“

Otočím se a spatřím, jak se na mě dívá Cerise s částečně naštvaným a částečně ustaraným staženým obočím, protože už zahlédla člena královské rodiny rozplácělého na zemi a taky si povšimla mého prudkého dechu. Nepřekvapuje mě, že se stará o mě, a ne o něj, ačkoliv na zemi leží on. Roze se tu s nikým nepřátelí. Cerise je na druhou stranu ten typ člověka, který by šel ochotně do války kvůli lidem, na nichž mu záleží. A bývá kvůli tomu taky dost zbrklá.

„Jsem v pohodě,“ ujistím ji. Kdybych nebyla, nepochybně by provedla něco mnohem horšího, než že by jen dala princí pěstí do nosu.

„Co se děje?“

Kluk s brýlemi s drátěnými obroučkami a pečlivě učesanými kaštanově hnědými vlasy se prodírá davem a mě zaplaví vlna úlevy – Kole. Je prefektem a jediným dalším člověkem, který nedovolí Rozeovi, aby se naparoval dle libosti. Akorát že... to já jsem dala princovi právě do nosu, takže trest si zasloužím já.

Lidi se před Kolem rozestupují a on přeskakuje pohledem mezi námi dvěma. Vůbec se mi nelíbí, jak před ním vypadám. Třesu se – a nemám ani kapku rozvahy, po které tak toužím. Otevřu ústa, abych to vysvětlila, ale Kole mě předběhne.

„Tak dobře,“ otočí se ke všem okolo, „všichni dovnitř! A někdo dejte Johnsonovi jeho šaty.“

Pár studentů se zahihňá, ale začínají se rozcházet.

„Nech mě na pokoji, ty malá bestie,“ zavrčí Roze, odkopne Vafličku stranou a vyhrabe se na nohy. Otočí se ke mně. „Ty –“

Kole mu položí ruku na hrudník a zastaví ho. Zajíknou se, když princ ztuhne a zadívá se na Koleovu paži. Pak zvedne pohled, smrtonosně pomalu.

Kole spustí ruku a odkašle si. „Omlouvám se, Vaše Jasnosti.“

Nesnáším, jak se před Rozem hrbí. To je totiž ten problém. Všichni jsme jeho vazalové jen proto, jaké má příjmení.

Roze si dělá, co se mu zlíbí. A provádí to, komukoliv si zamane. Naprostý hajzl.

„V pohodě?“ zavrčí na Kolea.

Ten se zamračí a strnule přikývne.

Roze po mně loupne očima. Vidím v nich příslib – mezi námi to ještě neskončilo. Pak si narovná klopy školního saka a odkráčí. Když vidím, jak si z kapsy vytahuje kapesník, aby zastavil krváčení z nosu, pocítím drobné uspokojení. Udělá asi tak dvacet kroků, než se za ním s tichým, ale zlověstným zavrčením vrhne Vaflička a Roze z nádvoří málem vyběhne tryskem. Musím se kousnout do rtu, abych se nerozesmála.

Jakmile je k nám princ zády, Cerise za ním vyšle sprosté gesto.

„Vážně jsem viděl, žes ho uhodila, Violo?“ zeptá se Kole.

„Zasloužil si to,“ zamumlá Cerise.

Vzdychnu a otočím se k němu. Ten zklamaný pohled v jeho olivově zelených očích nemůžu vystát. „Ano, ale on toho kluka fakt trápil.“

„Johnsona?“

Pusa se mi u toho jména zkroutí – u všech Svatých, dobře vím, že by mi to nemělo připadat vtipné. Kole nadzvedne obočí.

„Promiň,“ zamumlám.

„Violo.“ Ústa má ustaraně sevřená. „Měl jsem o tobě lepší mínění. Rvačka přímo na nádvoří?“

„Já vím,“ hlesnu.

„Ona se nerval,“ vloží se do toho Cerise.

„Budu to muset nahlásit děkance. Uvědomuješ si to, že jo?“ pronese Kole.

Do žaludku mi spadne balvan, ale i tak řeknu: „Chápu.“

Cerise spadne brada. „Ale no tak, Belcampe. Víš, jak se k ní princ chová. A když to Viola jednou přežene –“

Kole zavrtí hlavou. „To není omluva. Víš, že by ses neměla snižovat na jeho úroveň.“ Podívá se na mě a v očích se mu zračí skutečná lítost. „Jak by to vypadalo, kdybych tě nenahlásil potom, co tě půlka školy viděla uhodit prince? Ze všech lidí si k potyčce vybereš zrovna jeho...“ Na dlouho se odmlčí. „Mrzí mě to. Vážně.“

Kývnu a obejmou se pažemi. Kole zvedne ruku, jako by mi ji chtěl položit na rameno, ale pak ji zase spustí, jako by změnil názor. A mně je teď větší zima než kdy dřív.

„Uvidíme se na večeri.“ Spěšně odejde, nejspíš informovat děkanku, že jsem napadla člena královské rodiny.

Dívám se, jak Kole odchází – na jeho štíhlou postavu, bezvadně učesané, ostříhané hnědé vlasy. Po tomhle výstupu – jak hluboce jsem asi klesla v jeho očích?

Dnešek bude zjevně vskutku báječný den.

„Myslím, že Roze zahlédl moje stíny,“ zašeptám Cerise. „Možná... nejsem si jistá. Nazval mě čarodějnici. Proto jsem ho uholdila. Byla jsem... já nevím. Vystrašená.“

Konečně mi dojde celá skutečná hrůza toho, co se tu stalo. Před několika týdny náš král poměrně náhle zemřel a od té doby královna vyjadřuje svůj žal obnoveným zápallem v hledání a trestání *meig* – těch *zrádců! Kacířů! Moru zbýralosti!* Přesně tak nás královna a její přísluhovači nazývají, zasévají podezření, obrací souseda proti sousedovi. Veřejné popravy, které jsou toho výsledkem, jsou příhodným odvedením pozornosti od záležitostí, které zřejmě královně na srdci příliš neleží, například tenčící se zásoby potravin.

V království, kde jíme jen to, co se vypěstuje nebo vychová mezi zdmi hradu, je toho k snědku zatraceně málo. Pro ty, kteří nepatří mezi aristokracii, to znamená každodenní porci řídké ovesné kaše, k tomu houbový čaj a kořenová zelenina.

Hlad vyvolává v lidech zoufalství. Chudoba zavání vzpourou. Královna tohle ví, a tak obrací jejich pozornost ke kacířům, jako jsem já, aby se pohledy všech nebožáků neupíraly na ni. Čeká mě oprátka, pokud by někdo třeba měl i jen stín podezření, že bych mohla být *meiga*.

A teď... to možná ví Roze. Ze všech lidí v království, jediná osoba, která mě bezmezně a bezdůvodně nenávidí, nejspíš zahlédla mé tajemství, a ke všemu je to osoba, která má moc s touhle citlivou informací něco udělat. *Do hajzlu.*

Cerise přistoupí až ke mně a položí mi hlavu na rameno.

„Na tvé magii není vůbec nic špatného,“ pronese tiše.

„Na tom nezáleží.“

„Záleží. Nemůžeš si pomoci –“

Probodnu ji pohledem. Zahanbeně se na mě podívá. „Pro-miň.“

Cerise to nechápe. Nemá ponětí, jaké to je celý život něco tajit. Narodila jsem se s tělem plným stínů a nepřinesly mi nic jiného

než utrpení. Kdybych dokázala třeba vyvolat plamínek, tak bych si pak mohla číst i po setmění. Zapálit si svíčku. Co ale zmůžu se stíny? Ty žďibce noci nic nedokážou, jen se kvůli nim musím skrývat a žít v neustálém strachu.

Jenže na Cerise nesmím být našťvaná. Je jediný člověk, kterému věřím natolik, že jsem se jí s temnotou, kterou v sobě skrývám, svěřila – jediný člověk, kterého jsem nechala k sobě přiblížit. Nedokážu vysvětlit, jak jsem věděla, že zrovna Cerise můžu věřit poté, co jsem vždycky jen zjistila, že jsou všichni okolo nedůvěryhodní. Dokonce i moji rodiče mě opustili, jakmile zjistili, co jsem zač. Cerise ne. Nikdy.

Jemně mě poplácá po rameni. „Tak pojď,“ řekne a vezme mě za loket, „seženu ti hrnek čaje.“

Vede mě z nádvoří pryč a já se přitom usilovně snažím nepodívat se na to, co na mě číhá na okraji zorného pole.

Vysoko v okně berlaiské koleje, která se tyčí nad nádvořím, vykukuje téměř průhledný šedivý duch malého chlapce a jeho bezútěšný pohled se upírá přímo na mě. Přitom pláče.

Den je čím dál horší.

Atmosféra ve Vandenbergu se od královny smrti o večeru Všech Svatých zdá dost napjatá a obezřetná. Vyučování pokračovalo sice jako obvykle, ale hlasy jsou ztišené, smích tlumený a pozdě večer se ve společenských místnostech nad šálky čaje rozjíždí šuškania. Lidi se diví, že král tak náhle zemřel, proč nikdo neví, jak vlastně zemřel, a co s tím nelítostná královna vdova ve svém truchlení udělá, kromě toho, že pokračuje v tažení proti *meigám*.

Od maškarního bálu na oslavu večera Všech Svatých visí ve vzduchu smrt a dnešní večer se ve společenské místnosti berlaiské koleje hmatatelně vznáší sklíčenost.

Choulím se na pohovce před krbem s Cerise a Kolem. V klíně mi vedle domácího úkolu zlehka chrupká Vaflička. Snažím se soustředit na překlad, který dělám pro pokročilý kurz starověké aragojštiny, ale už deset minut zírám na stále stejný odstavec, zatímco si prsty pohrávám s řetízkem s medailonkem.

Posledních několik minut se mi totiž o stehno lenivě otírá to Koleovo a já na to nedokážu přestat myslet. Jeho soustředění to ale zjevně nenarušuje. Klábosí se Cerise o svých teoriích ohledně královny smrti stejně, jako to dělají poslední dobou i všichni ostatní, jako by přes látku školních uniforem necítil horkost našich těl.

„No, já myslím, že mu selhalo srdce,“ prohlásí Cerise. „Míval přece dost často záchvaty vzteku, ne?“ Natáhne si svoje dlouhé nohy na koberec a opře se o křeslo. Kalhoty má zastrčené ve vysokých botách, rukávy školního saka má vyrolované k loktům a kravata jí volně visí kolem krku. Cerise je vysoká a mrštná, tmavé vlasy má zapletené do drobných copánků a stažené dozadu, a bystrými očima se plná pobavení dívá na mě a Kolea a občas zalétne pohledem k našim dotýkajícím se kolenům a potom znovu na mě.

„Možná,“ příkývne Kole. Srdce se mi podivně zachvěje, když mu záře z ohně osvítí ostrou hranu čelisti. Sundá si brýle a vzdychne, zatímco si je lemem košile čistí, a pak se nohou posune... až se ke mně přitiskne ještě blíž.

„Třeba to byl Lovec,“ šeptne Cerise a rošťácky se usklíbne.

Kole zasténá a já se usměju. Cerise doopravdy nevěří, že by královna pověřila svého údajného osobního zabijáka zavražděním krále, ale je to konspirační teorie, s níž Kolea nadšeně dráždí.

„Nezačínej zase s tímhle,“ řekne a zvrátí hlavu na opěrku pohovky.

„Všichni víme, že spolu nevycházeli. A král byl už pěkně dlouho dost cvok. Možná už ji přestalo bavit koukat na neschopného muže, který má moc ve svých rukou, když si myslela, že by to nepochybně zvládla líp.“

„Ne že by se teda něco zlepšilo,“ zamumlám.

„Zapomínáš, že nejjednodušší vysvětlení bývá často to správné. Král na tom nebyl dobře. Nejspíš zemřel kvůli nějaké chorobě,“ argumentuje Kole.

„Velmi příhodné vysvětlení k ututlání vraždy,“ nedá se Cerise.

„Všichni Svatí pod zemí, jsi fakt nemožná.“ Kole si otráveně přejede rukou přes obličej, zatímco Cerise se nebezpečně culí.

„Na čem to vlastně pracuješ?“ přeruším je a zadívám se na něco malého, zlatého v Koleově klíně.

Kole je takový kutil – neustále má u sebe nějaké nové udělátko. Společně s Cerise patří do koleje Marquet-Blanc, která je určená studentům, jejichž budoucností mají být přírodní vědy. Vandenbergh určuje studentům kariéru poměrně brzy, aby se z nich co možná nejdříve stali užiteční občané.

Marquet-Blanc má svou vlastní společenskou místnost, ale mí přátelé dávají přednost trávit večery se mnou v berlaiské koleji, která je domovem humanitních studií a umění. Naše společenská místnost je mnohem útulnější – měkoučká křesla a pohovky v berlaiské modři, stolky na šachy, knihovny, které sahají až ke stropu a zakrývají všechny stěny, a dokonce i piano ukryté pod horami papírů popsaných ještě nedodělanými skladbami, kupami knih a rozteklého vosku ze svíček.

Kole zvedne drobnou věc z klína, abych ji viděla. „Je to klíč,“ řekne a podá mi ho.

Je to zvláštní věčička. Převracím ji v ruce a bříšky prstů přejíždím po řadě neskutečně drobných převodů v rukojeti.

Kole se ke mně nakloní a ukáže na klíč, na krku cítím jeho dech. „Dokáže otevřít každé dveře,“ zašeptá.

„To je úžasné,“ řeknu a vzhlednu k němu.

Pousměje se na mě a já mám najednou dojem, že mi srdce vynechalo alespoň na jeden úder. Cerise si odkašle a Kole zamrká a odvrátí pohled. Klíč mi vezme z dlaně.

„Díky,“ zamumlá.

Za námi se otevřou dveře do místnosti. Cerise zvedne hlavu a zadívá se přes okraj pohovky. Ústa se jí zvlíní do suverénního úsměvu, který tak dobře znám, a pak Cerise zatrylkuje: „Ahoj, Bianco.“

„Eh. Ahoj.“ Bledé tváře jí zalije nezaměnitelný ruměncem a Cerisin úsměv se doširoka roztáhne. Protočím oči. Ta bezcitná koketa.

„Violo, profesorka Borgesová mě poslala, abych tě našla,“ řekne Bianca.

„Cože, ted? Proč?“

Profesorka Borgesová je moje studijní poradkyně, ale žádnou schůzku naplánovanou nemáme. Navíc už je dávno po setmění. V mysli se okamžitě vrátím ke sporu s Rozem na nádvoří a potlačím nutkání podívat se na Kolea. Takže to děkance už pověděl – a bylo to tak přece správně. Porušila jsem školní řád. Pro všechny by bylo mnohem horší, kdyby Kole nic neřekl. Jenže jestli se to týká tohoto... proč by si mě dávala zavolat moje poradkyně a ne děkanka?

Bianca pokrčí rameny. „Nevím, ale tvrdila, že je to naléhavé.“

„Vi,“ ozve se Kole a já se přinutím podívat se mu do očí. „Děkance Gomesové jsem nic nepověděl.“

„Cože?“

Zavrtí hlavou. „Nic jsem neřekl. Já... nemohl jsem.“

V hrdle se mi udělá knedlík. Možná že nejde o tu šarvátku na nádvoří. Nedokážu ale přijít na nic jiného, proč by si mě profesorka k sobě volala v tuhle dobu.

„Tak já jdu,“ promluví pak a zvednu se z pohovky. „Bianco, pomohla bys Cerise odvést Vafličku do mého pokoje?“

Bianca maličko vykulí oči a potom přikývne: „Jasně.“

Za ní vidím Cerise, jak si položí ruku na srdce a neslyšně mi naznačí rty: „Jsi nejlepší.“

Při odchodu z místnosti na ni mrknu.

TŘI

Čarodějnice. Čarodějnice. Čarodějnice. S každým krokem slyším nenávist v Rozeově hlase, když zašeptal to usvědčující slovo do mého ucha.

Možná bych s ním mohla vyjednávat. Sice mi to jde proti každyčkému chloupku v mé etické srsti, ale nejspíš nemám jinou možnost. Existují mnohem horší možnosti než jen smrt, které by královna mohla nařídít, aby se staly osudem dívky s magií v krvi bez rodiny, jež by ji chránila a bránila.

Doslovně vzato rodinu mám, ale neviděla jsem je od chvíle, kdy mě v mých pěti letech nechali v sirotčinci. Ještě pořád žijí někde hluboko v jeskyních, vysekaných ve skále pod aragojským hradem.

Když padla Mlha, nebyl čas plánovat vhodné ubytování pro téměř sedmnáct tisíc lidí namačkaných uvnitř hradeb. Lidé z měst utekli do bezpečí hradu, který se zdál chráněn díky přízni všech Svatých. Když se však brány pevně zavřely, mnoho jich zůstalo venku, ponechání osudu vdechnout jed, který je pak sežral zaživa.

Jakmile se ukázalo, že Mlha jen tak nezmizí, z ubytování se stala vážná potíž. Vládnoucí třída vykazala všechny obyčejné lidi do částí pro služebnictvo, což bylo směšné. Stovky lidí žily namačkaní jako švábi. A tak lidé přišli s vlastním řešením – horníci vysekali do skály pod hradem chodby, aby vytvořili větší prostor.

Nebylo to dokonalé. Jeskyně byly temné a plné chorob, nicméně královna a šlechta většinou ponechávaly ty, kteří žili dole, ať se starají sami o sebe a nijak se do toho nevměšovaly.

I tak se považuju za požehnanou Svatými, že jsem se dostala do Vandenbergu, kde máme okna a opravdové postele. Jen málo dětí z chudých rodin se na školu dostane a musíme se o to opravdu zasloužit, zatímco studenti z aristokracie jako Roze dostanou své místo, aniž by pro to museli hnout malíčkem. Většina žáků tak pochází ze šlechtických rodin, jejichž peníze a pýcha studium na akademii vyžadují, aby se pokračovalo v tradici dlouhé už stovky let, jako by se společnost kolem nás nehroutila, Milha se nevznášela hned za našimi dveřmi a lidé si nešli po krku. Kdysi byla Vandenbergova akademie klenotem ve výuce na celém kontinentu a navštěvovali ji jen ti nejslibnější studenti ze všech možných zemí, samozřejmě ovšem také ti, jejichž krev byla natolik bohatá, aby si studium mohli vynutit. Moji profesori tvrdí, že je škola už jen stínem toho, co bývala.

Konečně vstoupím do knihovny a vydechnu. Na okamžik se zastavím a zakloním hlavu, abych viděla na vzpínající se vzpěry. Tři patra knih – nádherných, skvostných knih, obklopující čítárnu uprostřed. Vysokánský strop je to nejbližší obloze, co jsem kdy spatřila, ale po západu slunce ho nad sebou spíš tuším. Plynové lampy v tuhle pozdní dobu jen stěží zahánějí stíny.

Vydám se temnou chodbou za hlavním pultem až ke dveřím kabinetu profesorky Borgesové.

Zaklepu a hrdelní hlas mě vyzve: „Vstupte.“

„Dobrý večer, paní profesorko,“ pozdravím, jakmile překročím práh.

Profesorka Borgesová je téměř celá schovaná za svým ohromným dubovým stolem, usazená v židli s vysokým opěradlem. Zahledí se na mě přes kulaté brýle. Její prošedivělé vlasy jí jako záclona splývají na ramena.

Kabinet má velký, ale je tak zanesený věcmi, že působí skoro stísněně, kupy knih a papírů zakrývají podlahu ve všech rozích a police jsou nacpané knihami, flakony a dalšími podivnými věcmi – hnijícími stroužky česneku, mohutnou koňskou lebkou

a něčím, co vypadá jako seschlá kočičí mršina. Nikdy jsem se na nic z toho neptala. Zdálo se mi to bezpečnější.

„Violo. Chtěla jsem si s vámi promluvit o –“ odmlčí se a pohledem zalétne ke dveřím, „o vaší poslední písemné práci.“

Zamračím se a usadím se na židli před stolem.

„Aha,“ je to jediné, co mě napadá říct. Takže se jedná o písemku?

Hubenými prsty se probírá papíry před sebou, dokud nenajde můj test, a pak mi ho podá.

„Vaše práce je pečlivá, ale překlad působí těžkopádně,“ prone-se, opře se a ruce si složí do klína.

Naježím se. Moje překlady jsou dokonalé. Ověřovala jsem si je třikrát.

„Těžkopádně?“ zopakuju a snažím se o zdvořilý tón.

„Jste příliš doslovná.“

Vím, co „těžkopádně“ znamená.

„Já – omlouvám se, ale nerozumím tomu. Mám to přeložené špatně?“

„Formálně ne,“ odpoví profesorka, „ale správně nestačí. Vašemu překladu chybí život.“

Život. Kousnu se do jazyka, abych neřekla, co si myslím. „Není snad mým úkolem převést text přesně tak, jak je napsán?“

Profesorka stiskne rty. „Všechny překlady obsahují jistý prvek interpretace, slečno Sinclairová. Dala jsem vám příležitost jako žádnému jinému studentovi, když jsem vám dovolila pracovat na projektu Hivernie a kvalita vaší práce by toto privilegium měla odrážet.“

„Samozřejmě,“ přisvědčím.

Svůj volný čas jsem věnovala pomáhání s projektem, který profesorka dělala pro královnu. Jednalo se o překlad starověkých run, které byly kdysi prvotním psaným jazykem Hivernie, což je název poloostrova, na němž se nyní rozkládají království Aragoa a Castelle.

Profesorka Borgesová usilovně hledala ztracenou *Knihu naděje*, starověký spis o magii. Kniha je ztracená už celá staletí a většinou se o ní hovoří v souvislosti s legendami a mýty. Ovšem nedávno se o ni kvůli Mlze zase zvedl zájem. Na konci aragojsko-castellské války byly všechny knihy o magii zničeny, a tak zůstalo království proti vířící jedovaté mlze, husté jako kámen, která se tiskne na hrad, zcela bezbranné. Jakmile tedy profesorka Borgesová při svém výzkumu zjistila, že v *Knize naděje* se píše o čase, kdy se na nás Mlha už jednou snesla a jak se jí lze zbavit, vydala se rovnou za králem a královnou. Ti jí udělili povolení, aby po knize pátrala. Jenže i kdyby se jí podařilo starý tisk najít, vědělo se, že je napsaný starověkými hiberniánskými runami. Celá století je nebyl nikdo schopen rozluštit, ale profesorce se začínalo dařit a v její práci nastal docela velký průlom. A k tomu mě profesorka přizvala – abych společně s ní našla způsob, jak bychom mohli z hradu odejít, jak znovu osít pole, cestovat, žít zase na slunci. Nic důležitějšího neexistovalo.

Profesorka Borgesová znovu zalétla pohledem ke dveřím a pak se obrátila zpět ke mně. Poklepala na papír jediným dlouhým prstem. Zamrkala jsem – jednou, dvakrát.

„Omlouvám se. Pořád nechápu, co je na tom špatně.“

Odfrkne si a přitáhne si papír zpátky k sobě. Narovná si brýle a přečte: „Srdce je říší zla.“

Přikývnu. Jedná se o verš z velmi staré aragojské básně. A je to *přesný* překlad.

„Domníváte se, že toto je skutečně ten nejlepší možný překlad?“ zeptá se a zadívá se na mě přes obroučky brýlí.

Ačkoliv vím, že je ten překlad správný, výraz v její tváři mě přiměje zapochybovat. Mhouří oči a hledí na mě s takovou intenzitou, jako bych měla pochopit něco podstatného, co se ale nachází těsně mimo dosah.

Vydechne nosem a zavrtí hlavou. „Jste bystrá dívka. Máte skvělý mozek, Viola.“

„Děku–“

„Ale hloupé srdce.“

Otevřu užasle ústa. „Paní –“

„Něco pro vás mám,“ přeruší mě, jako by si ani nepovšimla, že něco říkám. Sáhne do zásuvky u stolu a vyndá z ní malou černou knihu vázanou v kůži. Položí ji na stůl.

Na přední straně je stříbrná pečeť – lev s korunou –, známý symbol aragojského království. Avšak lev je omotán kolem velmi neznámého draka, jehož oči září jako drahokamy a v pokroucených parátech svírá žezlo. Vezmu si knihu a zadívám se na ni blíž. Okolo pečeti se kroutí vyražený vzor připomínající úponky vinné révy, mezi nimiž se v listí schovávají čtyři složitě propletené symboly – hiberniánské runy. Celá ta obálka je podivně... násilnická, znepokojivá, nesprávná. Srdce se mi při pohledu na ni sevře, jako bych zírala přímo do tlamy nějaké šelmy.

Ne, ne. Je to jen kniha. Žádná živá bytost.

„Možná zjistíte, že se jedná o velmi zajímavou záležitost,“ promluví profesorka. „Mně samotné to zodpovědělo mnoho otázek.“

Vzhlédnu. „Má to něco společného s *Knihou naděje*?“

„Řekla jsem něco takového?“

Nechápu to. Začínám si myslet, že důvodem mé návštěvy zde možná není moje písemná práce, ale něco mnohem podivnějšího. Na šíji se mi naježí chloupky.

„Profesorko –“

Ozve se hlasité zabušení, až leknutím nadskočím.

„Vstupte.“ Profesorčin tón je odměřený, a když se otočím k jejímu obličejí, oči má přimhouřené a netečné.

Dveře se otevřou, a tak se k nim obrátím. Stojí v nich muž tak velký, že zaplňuje celý rám, je rozložitý a robustní a má krátce strížený vous. Když mi dojde, že hledím na hnědo-zlatou uniformu s nášivkou královské pečeti na hrudi, pochopím, o koho se jedná – velitel stráže.

„To je ona?“ zeptá se profesorky, aniž se na mě podívá.

„Ano,“ přisvědčí.

Otočím se k ní s vyděšenýma očima. „Co se děje?“

„Půjdeš se mnou, děvče,“ nařídí velitel, popadne mě za zápěstí a šubne se mnou, abych se postavila. Sevře mě panika, zjevně se dozvěděli o mém tajemství. Buď, anebo jim Roze prozradil, co viděl. Snažím se strážci vytrhnout, ale jeho sevření jen bolestně zesílí.

Podívám se na profesorku, svou poradkyni, mentorku, ale její výraz je zcela lhostejný. „*Prosím*,“ vydechnu úpěnlivě.

Borgesová stiskne zuby a přistoupí ke mně. Popadne mě za druhou paži, jako by chtěla strážci pomoci, ale přitom mi vezme knihu z ruky a uloží mi ji do kapsy svetru mimo dohled.

„Podvolte se Koruně, slečno Sinclairová,“ zašeptá, „odpovědi najdete u krále. U krále najdete i spásu.“

Zachytím její pohled. Oči má tvrdé a já se z nich snažím něco vyčíst, ale ať už se mi snaží předat jakýkoliv vzkaz, nerozumím mu.

„Nechápu,“ hlesnu žadonivě.

Strážce mě ale silně zatáhne za předloktí a vyvleče mě z kabinetu.

ČTYŘI

„Kam mě vedete?“ ptám se, zatímco mě strážce táhne přes skleněný most, který spojuje Vandenberg s hlavním křídlem hradu.

Školu vybudovali na návrší nad jezerem zakrytým Mlhou, její věžičky a vysoké zdi se vypínají přímo z vody. Přejít most tedy znamená hledět do vodních hlubin. Vidím tam obličej – jsou to tváře mrtvých, kteří zůstali na pospas Mlze a zadusili se jejími výpary.

„Ticho,“ zavrčí strážný.

Znovu škusnu zápěstím proti jeho sevření. „Nemůžete mě jen tak sebrat a neříct mi proč.“

Velitel se ke mně otočí a hrubě mě přitiskne ke skleněné stěně. Zády bolestivě narazím na kamennou obrubu.

„Kdyby to bylo na mně, děvče,“ zasyčí, „hodil bych tvoje tělo rovnou tady do vody. Královna ale vydala jiné rozkazy.“

Ach, Svatí... *Královna ví, co jsem provedla.*

Pohlédnu k jezeru pod našima nohama a na okamžik si představím vlastní tvář, jak se tam na hladině vznáší, posmrtně šedá, a mé vlastní vytrěštěné oči na mě zírají. Většinu našich zemřelých pálíme – mezi hradbami nemáme dost místa na hřbitovy. Nicméně zrádci jsou odsouzeni k udušení Mlhou a utopení ve vodách jezera, kde pak najdou svůj hrob.

„Královna,“ zopakuju. Pronesu její titul tak, jak to dělá poslední dobou tolik jiných – zajímavým šepotem plným strachu, jako by nás všechny naše vládkyně dělila. „Jaké rozkazy?“

„Nehraj si na stydlivku, *zrádkyně.*“

Krev mi ztuhne v žilách.

„Nejsem zrádkyně,“ bráním se, ale i mým uším to zní jako lež.

„Vím, co jsi zač. Samotná tvá existence je zradou, ty malá čarodějnice,“ řekne a zadívá se na mě s naprostým znechucením.

Čarodějnice – Roze musel vyzradit, co viděl.

„To nejsem,“ hájím se.

„Tvoje slova jsou zbytečná,“ pronese. Znovu mě popadne za paži a táhne mě přes most dál. „Tvůj život není v mých rukou.“

Projedeme dveřmi do hlavní části hradu a ocitneme se v ohromné vstupní síni. Lustry nade mnou jsou stejně velké jako moje ložnice. Ještě nikdy jsem se necítila tak malá jako teď, když stoupám za velitelem stráží po schodech pokrytých kobercem.

Stropy se vypínají do výše v každé síni, kterou procházíme, na každé stěně visí umělecká díla – portréty králů, obrazy mistrů. To, co já považuju za výjimečné, je pro prince Roze běžnou součástí domova.

Roze.

Tohle je *jeho* vina. Věděla jsem, že mě nenávidí, ale *tohle*? Povědět matce, co jsem zač?

Ale samozřejmě, že to vyzradil. Nenávidět všechny *meigy* je zkrátka v královské krvi a Roze má víc důvodů mě nenávidět než jen tohle. Zjistit, že jsem jedna z nich, mu muselo připadat jako dar. Hlavou mi bleskne jeho krutý úsměšek, zatímco mě velitel vede po schodech vzhůru, dál do hradu... ne dolů do kobek.

„Kam jdeme?“ odvážím se zeptat.

„Ticho,“ přikáže mi.

Rozhodnu se, že bude tentokrát lepší přece jen poslechnout.

Konečně dorazíme k mohutným dřevěným dveřím s lomeným obloukem, zdobeným vyřezávanými obrazy měsíce a hvězd, dveře do katedrály. Pokusím se nadechnout, abych se uklidnila, ale strážce náhle dveře otevře a bez okolků mě hrubě strčí dovnitř.

„Počkej tady,“ přikáže a zabouchne za mnou.

Zamrkám a srdce v hrudi mi stále ještě prudce buší. Nechápu to. Nemohla bych prostě... odejít? Možná že velitel stojí na druhé straně dveří a jen čeká, až přijde někdo další. Tiše zkusím vzít za kliku masivních dveří katedrály. Pokud je můj život už tak v sázce, co můžu ztratit? Je ale zamčeno.

Vzdychnu a otočím se čelem do chrámu. Vypadá prázdný, ačkoliv svíčky ve svícnech mihotavě hoří a dovnitř proniká sotva znatelná záře měsíce okny, která se táhnou podél stěn jako hlídači – vitrážové obličje svatých se na mě z výšky ošklivě šklebí. Vykročím do prostoru a zvuk mých kroků na kamenech se ozvěnou rozléhá všude kolem.

Už jsem tu několikrát byla na bohoslužbách, ale nikdy ne sama a nikdy ne v noci. Z ticha mi naskakuje husí kůže, jak kráčím kolem dalších a dalších řad lavic. Prostor je to záměrně obrovský, aby se tu každý cítil malý a bezvýznamný, a já se tak rozhodně cítím, zatímco se blížím k oltáři posetému svíčkami, nad nímž se týčí ohromné rozetové okno.

Všude okolo se v mihotavých plamenech svíček zdánlivě pohybují stíny. Přitáhnu si na ramena těsněji svůj školní svetr. Na co tu vlastně čekám?

Prsty si pohrávám s rohy knihy uvnitř kapsy svetru. Když uběhne další minuta a nikdo se neobjeví, vytáhnu knihu ven a otevřu ji. Když mi profesorka tu knihu dala, jako první mě napadlo, že se jedná o *Knihu naděje*, text, který jsme už tak dlouho hledali. Pokud ano, mohlo by to pro nás všechny znamenat vykoupení, a kdybych profesorce Borgesové pomohla odstranit Mihu, třeba by královna přivřela oči nad mou domnělou zradou.

Opatrně rozevřu zažloutlé stránky. Na titulní straně je inkoustem ručně vepsaná jediná věta ve starověké aragojštině. Věta, kterou poznávám...

Zamračím se a znovu knihu zavřu. Dlaní přejedu po stříbrem vyraženém vzoru na obálce – propletené trnité úponky, lev, drak a ty čtyři runy okolo.

Nejsem příliš duchovně založená. Mám ráda věci, které můžu vidět nebo se jich můžu dotknout, jako pečlivě vystavěnou větu nebo šálek silného čaje. Teď ale když tu stojím s touhle černou knížkou a podivným stříbrným reliéfem, mám dojem, jako by na mě dotíralo něco z jiného světa – ať už mě to chtělo varovat, nebo ohrozit. Ať tak, či tak, připadá mi to tíživé a dusivé.

Koutkem oka zahlédnu pohyb.

Trhnu sebou a kniha mi upadne na oltář.

Obří dveře katedrály se za mnou skřípavě pootevrou.

V panice se vrhnu na zem a vlezu pod ubrus, který pokrývá oltář. Sotva se stačím schovat, než někdo vstoupí dovnitř.

Slyším těžké kroky bot... mužské. Zase velitel? Možná bych měla z úkrytu vylézt – už tak mám potíží až dost. Jenže nějaký instinkt mi říká, abych zůstala schovaná. Krev mi pulzuje v hrdle. Snažím se dostat dech pod kontrolu. Moje stíny mi olizují konečky prstů. *Už ne.*

Uklidni se.

Ovládej se.

„Děvče?“ ozve se velitelův drsný hlas. Vrcí jako zvíře. Zprudka se nadechnu.

Vyкроč a jeho boty se blíží k oltáři, pod kterým se schovávám. Na chvíli se zastaví, potom rychle pokračuje přes katedrálu ke mně.

Stojí těsně vedle mého úkrytu. Ve světle svíček vidím stín jeho nohou, slyším jeho chraplavý dech. A pak... po páteři mi přejede zamrazení, protože zaslechnu, jak zvedl tu knihu. *Jsem tak pitomá.* Jak jsem ji tam mohla nechat?

Určitě slyší, jak mi buší srdce.

Poté se ozve něco jiného – něco pár metrů od nás.

„Existuje nějaký důvod, proč jste tady?“ pronese známý hlas plný falešné hebkosti a lepkavé lehkosti. Poznala bych ho všude. *Roze.*

„Královna mě požádala, abych se ujistil, že jste splnil svou povinnost,“ odpoví velitel. Otočil se, protože pod ubrusem vidím špičku jeho meče a podrážky bot. „Kde je to děvče?“

Srdce se mi zastaví. Roze mě musel celou dobu sledovat. On ví, kde jsem. Na otázku ale neodpoví. Místo toho řekne: „Co to máte v ruce?“

„Ta kniha ležela na oltáři. Myslel jsem –“

„Máte snad ve zvyku brát si, co se vám zamane, z místa pobožností mé rodiny?“

„Jistěže ne,“ štekne velitel.

Roze přistoupí blíž.

„Už jsem si s ní poradil,“ pronese.

Strážný se zarazí. „A tělo?“

Tělo. Pevně sevru víčka. Ach, Svatí...

„Vlastního nepořádku jsem víc než schopný se zbavit sám,“ odtuší Roze.

„A mohl byste mi vysvětlit, jak jste byl schopen popravit tu *meigu* a zbavit se jejího těla za tak krátkou dobu, Lovče?“

Cože? Lovče?

Prudce se nadechnu, ale je to moc ostré, moc slyšitelné. Přitisknu si dlaň na ústa.

„Takže vy jste teď odborník na lov čarodějnic, veliteli? Její Veličenstvo má dobrý důvod, proč tyto záležitosti přenechává mně.“

Jenže strážný ho neposlouchá. „Slyšel jste to?“

Ne. Ne ne ne.

Schoulím se do klubíčka, abych byla co možná nejmenší.

Uklidni se.

Ovládej se.

„A co jsem měl slyšet?“ protáhne Roze líně.

„Něco jsem zaslechl.“

„Já jsem neslyšel nic.“

Strážný se ke mně o krok přiblíží.

Roze si teatrálně povzdechne. „Vaše přítomnost mě vyčerpává.“

„Dostal jsem rozkazy vám pomáhat.“

Roze ztiší hlas. „Tohle dělám už dlouhou dobu, veliteli. Vaši pomoc nepotřebuji. Odejděte.“

Vnímám, že se pozornost strážného přesunula k Rozeovi – Lovci. „Jsem tu na příkaz královny. Začíná ztrácet důvěru ve vaše schopnosti vypořádat se se svými povinnostmi – neustále číháte někde, kde nemáte co pohledávat.“

„Nikde nečíhám.“ Z Rozeova hlasu kape jed. „Toto je můj domov.“

Strážný na okamžik zaváhá.

„Odejděte,“ rozkáže mu Roze.

Velitel konečně ustoupí. „Vyřiďte královně mé uctivé pozdravy,“ pronese už cestou ke dveřím.

„Dávám si záležet na tom, abych královně nemusel vyřizovat nic, co není nezbytně nutné,“ oduší Roze.

„Ta vaše prostorékost se vám jednoho dne vymstí, chlapče.“

Zamračím se. Nikdy jsem ještě neslyšela, že by s Rozem někdo mluvil takhle. Vždyť je to princ. Ale zase jsem ho taky nikdy neviděla mimo Vandenbergh.

Kroky strážného pokračují ke dveřím a já si málem už oddechnu úlevou. Jenže v tom mi podklouzne noha. Jen maličko, ale dost, aby to ostře zaskřípalo. Zadržím syknutí. Oba muži se zastaví.

Srdce mi buší a moje stíny vyklouznou ven.

Ne, ne. Dost.

Jsem klidná.

Ovládám se!

Jenže už je pozdě. Srdcem mi cloumá čirá hrůza, a tak se stíny řínou z mých rukou, rozlézají se po podlaze a plazí se zpod ubrusu na oltáři.

Ne. Ach, Svatí, to ne.

Snažím se je stáhnout zpět, choulím se do sebe, ale nefunguje to.

Ne ne ne. Po tváři mi stékají slzy, jak se zoufale pokouším dostat stíny pod kontrolu a schovat je pod kůži.

„Já věděl, že jsou to lži,“ odplivne si velitel. Vyrazí k oltáři. Nemám kam utéct ani kam se schovat. Zaslechnu kovové zaskřípění meče, jak ho strážný vytahuje z pochvy.

Roze – Lovec – vklouzne přímo před něj, rychlý jako had. Uslýším nechutné mlasknutí, zaklokotání, tupou ránu a pak tělo strážného přistane před oltářem přímo před mýma očima.

Obličej má kus pod ubrusem, jen pár centimetrů od mé nohy. Vyjeknu a uskočím.

Velitelovy oči jsou vytřeštěné a ústa se mu zoufale otvírají a zavírají, zatímco se mu pod rozevřenou štěrbinou na krku hromadí krev. *Roze ho podřízl*. Strážný je ale ještě naživu, mrká na mě a přitom si svírá hrdlo. Krev je tak tmavá, že to vypadá, jako by mu mezi tlustými prsty s každým úderem srdce rytmicky proudil olej.

Jakmile mě spatří, pohled se mu zaostří a ztvdne a pak se po mně natáhne zakrvácenou rukou. Zaječím a snažím se ho odkopnout.

A moje noha mu přistane na hrdle.

Ucítím, jak se zabořím do měkké tkáně. Pokusím se nohu hned stáhnout zpátky, ale zachytí se mi uvnitř. I přes botu vnímám rozměkle mokré vnitřek jeho otevřené rány.

Zvedne se mi žaludek a přitom se ze mě vydere podivné, zoufalé vyheknutí.

Velitel vytřeští oči ještě víc a z úst se mu vyhrne proud krve, který mi potřísní sukni i kůži na pažích, obličej i rtech. Znovu vykřiknu a snažím se nohu vytáhnout, snažím se od něj odpalzit, ale bota se mi pevně zapříchla pod jeho čelisti.

Škubnu a moje noha mu dál trhá krční tkáň, boří se hlouběji. Nejde ven. *Nejde ven*. Kovové části na botě se zachytily o něco v jeho hrdle. Na prstech cítím jeho pulz.

Trhnu, jak nejsilněji dokážu, a z rány vytryskne krev. Pod hlavou se mu zvětšuje temná kaluž a jeho oči se vytřeští a pohasnou.

Hlavou mi bleskne myšlenka – už nikdy se mi nepodaří zapomenout, jak jsem měla nohu v jeho čelisti. Konečně se mu hlava zhroutí ke straně a velitel na mě upírá už jen mrtvě skelný pohled.

Jsem jako přimražená. Prosím své svaly, aby se pohnuly, ale neposlouchají. Strach je příliš velký.

A pak začnu dávit a vyzvracím se na koberec vedle sebe. Celé tělo se mi třese a při tom ochromení spatřím ruku v rukavici, jak se natahuje dolů a obratně mi uvolňuje nohu z velitelova hrdla.

Potom druhá ruka nadzvedne ubrus na oltáři. Objeví se Rozeova zlověstná bledá tvář.

„Nazdar, Sinclairová.“

PĚT

Vyjeknu a snažím se odplazit dál, ale on bleskurychle vztáhne ruku, popadne mě za kotník a vyvleče mě zpod oltáře. Pak mě vezme za paže a přinutí mě se postavit. Bráním se mu.

„Buď v klidu,“ zavrčí.

„Nech mě!“ vykřiknu.

Ucítím, jak mě jednou paží obemkne kolem pasu, a potom si mě přitáhne k sobě. Roze je silnější, než jsem čekala. Pažemi mě svírá a tiskne na svoje pevné tělo, hrud' na hrud'. I přes oblečení se mu zcela jasně rýsují silné svaly. Vší silou se od něj pokusím odtrhnout, ale paže má jako řetězy a na zápěstí mě drží jako v poutech.

„Přestaň sebou škubat.“ Ostré rysy má frustrovaně stažené.

„Pusť mě.“

„Když tě pustím, utečeš.“

„O to právě jde.“

„Jen chvíli poslouchej.“

Přes ústa mi dá ruku v rukavici, kousnu ho.

„Sakra.“ Pustí mě. Zacouvám několik kroků do rohu a hledám skulinu, kudy bych kolem něj mohla proběhnout.

Zatřepe pokousanou rukou a zamumlá: „Divoženko.“ Potom do mě zabodne pohled.

Ztuhnu a zhluboka se nadechnu. A i přitom, kdy se mu snažím nenávidným pohledem vyrovnat, mě zasáhne – k mé nelibosti, a to ne poprvé – krutá krása jeho tváře. Je krásný, ne pohledný. „Pohledný“ je slovo vyhrazené chrabřým mužům a v princí žádná chrabrost není.

On je čirý, překrásný děs. Princ úchvatných katastrof.

„To je lepší,“ zabručí. „A teď se chovej slušně, jestli chceš žít.“

„Ty jsi Lovec,“ pronesu. V hlase mi nezní ani záchvěv strachu – jen naprostá zášť.

Nakloní hlavu. „Někdo mě tak nazývá, ale já jsem si to jméno nevymyslel. To moje matka. Roznáší fámy o svém zabijákovi, aby v lidech probouzela hrůzu.“

„Její zabiják,“ zopakuju a srdce mi v hrudníku prudce buší. „Jsi princ. Nejsi příliš důležitý na to, abys dělal kata?“

Výraz mu zhořkne. „Já nezabím lidi. Zabím *meigy*.“

Kousnu se zevnitř do tváře.

„Jestli se mě teda chystáš zabít, tak si prosím pospěš. Bude mi to milejší než pokračovat v hovoru s *tebou*,“ řeknu rádoby kurážně, ačkoliv se tak ani trochu necítím. Nuž, který zabil strážného, není v dohledu. Kolik ale zbraní skrývá pod svým školním sáskem? A přestože před okamžikem podržel veliteli stráží hrdlo, vypadá, že to s ním ani nehnulo – není na něm ani kapka krve. Moje sukně je naopak rudě potřísněná a v botě mi čvachtá.

Nepatrně přivře víčka. „Kdybych tě chtěl zabít, udělal bych to rychle a čistě, jakmile jsi vstoupila těmi dveřmi.“

„Čistě, jako jsi zabil toho strážného?“

„On si čistou smrt nezasloužil. Navíc to tys z něj udělala tu fašírku. Ještě nikdy jsem neviděl nikoho takhle zřízeného nohou.“

Žaludek se mi obrací naruby. Usilovně se snažím nepodívat na tělo na podlaze.

„Zcela zjevně jsi dostal příkaz mě zabít,“ pronesu. „Všechno jsem to slyšela. Tak proč ne? Víš, co jsem zač, a nenávidíš mě už dost dlouho. Neříkej mi, že se v tobě probudilo svědomí.“

Hrudník se mu prudce zvedne a on pak pomalu vydechne nosem. V jeho stříbrných očích se něco krátce mihne a já od nich náhle nejsem schopná odvrátit zrak.

„Zasloužila by sis to,“ prskne. Hlas má ostrý a chladný.

Stíny mi znovu dotírají na konečky prstů a žadoní, abych je vypustila. „*Proč?*“

„Jsi *meiga*.“ Prohlásí to tak jasně. Pro něj to je dostatečné vysvětlení. Jsem *meiga*. Tudíž si zasloužím smrt.

„Co jsem ti kdy udělala?“

„To nemyslíš vážně.“ V očích mu zasvítí, až mi po těle přeběhne mráz. „Od chvíle, kdy jsme se poprvé setkali, jsi mě nenechala na pokoji. Jsem z královské rodiny, *princ*, a všichni – *všichni* – zřejmě rozumí, jak to funguje, kromě tebe. Všichni se mě bojí. Všichni mě respektují. Ale ty ne. Ty nikdy ne.“

Přistoupí ke mně blíž, dokud neucítím na tváři jeho dech. „Sinclairová, každý den mého života jsi byla jako... jako mor, moje osobní nevyléčitelná choroba.“

Pochmurně se zasměju. „Jestli jsem já mor, tak ty jsi štěnice.“ Nakloním hlavu a krutě se ušklíbnu. „Protože se tě nemůžu zbavit.“

„Jsi zdrojem veškerého mého utrpení. Vejdeš do místnosti a já začnu nenávidět i vzduch, který tam musím dýchat.“

„Radši bych se zadusila, než abych dýchala stejný vzduch jako ty.“

„A to bylo předtím, než jsem objevil to tvoje tajemstvíčko, ty špinavá, zrádná čarodějnice.“

Zvednu ruku, abych ho znovu uhodila, jako předtím na nádvoří akademie, ale jeho ruka v rukavici vystřelí jako zmije a sevře mi zápěstí. Na jeho dokonalých rtech se objeví zlověstný úsměv a ve mně by se krve nedořezal.

„Možná bych ti to měl dovolit,“ zavrčí. „Aspoň bych ti ukázal, co se stane každému, kdo si dovolí mě uhodit dvakrát.“

Palcem mi zvolna přejíždí po vnitřní straně zápěstí, až se mi sraští kůže.

„Mně to nevadí,“ vyštěknu na něj, „aspoň umřu s obtiskem vlastní ruky na tvém obličeji.“

„Už jsem ti říkal, že tě nehodlám zabít.“ Palcem mi stále přejíždí po kůži. Rozptyluje mě to.

„A proč ne?“

Usměje se. „Protože chci uzavřít dohodu.“

Odfrknu si, ale držím jazyk za zuby. Protože se mi sice přičí jakákoliv představa dohody s Rozem, nepochybuju, že by mě zabít klidně mohl, že dostal přesně takové rozkazy a tohle je nejšpíš moje jediná šance, jak z toho vyvázat živá.

„Poslouchám,“ řeknu.

Uškĺbne se, jako by právě vyhrál hádku, a já se musím kousnout do jazyka, abych na něj něco nevyštěkla.

„Jsem zabiják,“ proneše, „a to velmi dobrý. Jediný, kterému královna důvěřuje, že se dokáže vypořádat s *meigami*. Obviňuje tvůj druh z královny smrti a ví, co jsi zač. Vynesla nad tebou rozsudek smrti.“

Konečně mě pustí, ustoupí, a když uvolní sevření na mém zápěstí, připadá mi, jako by mě hodil do ledové koupele. Svlékne si školní sako a já vykulím oči na skryté popruhy, které má okolo celého těla a v nich nejméně půl tuctu dalších nožů. Vyhrne si levý rukáv a odhalí bledou kůži na vypracovaném předloktí. Potom ho zvedne do světla svíček, na paži má tetování.

Je to růže, odkaz na jeho jméno. Není však krásná, jak by růže měla být. Je tmavá a zlověstná, samé příkré čáry a zubaté úhly. Po předloktí se mu pne stonek a z něj ostře jako zuby nestvůry trčí sedm trnů.

„Moje matka mi to udělala dnes odpoledne,“ promluví princ. Hlas má plný nenávisti, ale myslím, že tentokrát nesměřuje ke mně. „Pokaždé, když dostanu příkaz zabít *meigu*, mi jedno udělá. Je to způsob, jak mě přimět k poslušnosti.“ Ukáže na trny. „Sedm trnů pro sedm dnů, během nichž tě mám zabít. Každý den jeden zmizí, dokud nebude úkol splněn.“

„A když nebude?“

V očích se mu zračí napětí a opovržení. „Když tě nezabiju, tak sedmého dne při západu slunce můj život skončí.“

Je mi špatně. „Proč?“ zeptám se. „Proč mě nezabije sama?“